

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

פנים מאירות

מר אלחנן דבור

יהדות בבתי כנסת קונסרבטיביים. לאורך השנים נוכחתי לראות עד כמה הרבי צדק - משפחות רבות שילדיהם למדו אצלי, החלו להקפיד יותר בשמירת תורה ומצוות כתוצאה מההשפעה שלי על ילדיהם, וכתוצאה מהשפעת הילדים הללו על הוריהם.

בחודש כסלו תש"כ (1959) נפגשתי לראשונה עם הרבי פנים אל פנים, כאשר הגעתי עם אשתי לבקש את ברכתו לקראת נישואינו. הייתה זו יחידות קצרה מאוד, ואני זוכר שהיינו מאוד מרוגשים. הרבי העניק לנו את ברכתו, וגם הציע לי לקרוא תהלים בכל בוקר לפני תחילת יום העבודה. מאחר שעבודתי העיקרית הייתה ללמד ילדים לא יהודים במערכת החינוך הממלכתית, הוא גם עודד אותי ללמד את הילדים הללו על אודות שבע מצוות בני נוח, חוקי התורה האוניברסליים שעל פיהם אמורה האנושות כולה להתנהג. (החוקים הללו אוסרים על עבודה זרה, גידוף, רצח, גנבה, ניאוף והתאכזרות כלפי בעלי חיים, ומחייבים הקמת מערכת משפט צדק.)

בעקבות אותה יחידות, נהגתי לכתוב לרבי מפעם לפעם, ואני נזכר שבמענה לאחד המכתבים הללו הביע הרבי אכזבה על כך שלא כתבתי דבר בנוגע לעבודתי בבתי הספר הממלכתיים. מיד התקשרתי אל מזכירו של הרבי, הרב לייבל גרונר, כדי לעדכן שהכל מתנהל כשורה, ולהסביר שמאחר שלא היו שום בעיות, לא ראיתי צורך להטריח את הרבי ולכתוב לו על כך. בתגובה, הסביר לי הרב גרונר שהרבי מעוניין לשמוע גם חדשות טובות. הוא רוצה גם לרוות נחת מהידיעה שהכל מתנהל כשורה, ולא להיות מדווח רק כאשר מתעוררות בעיות.

במערכת החינוך הממלכתית בפילדלפיה, שבה עבדתי, הונהג קוד לבוש שבמסגרתו נאסר על המורים לגדל זקנים או שפמים. אולם, הגיע שלב בשנת תשכ"ה (1965), שבו הורה לי הרבי להתחיל לגדל זקן מלא. מנהגם של חסידי חב"ד לגדל זקן מלא מבוסס על אחת הפרשנויות לצייווי

«



הקשר הראשוני שלי עם חב"ד היה עוד כנער בשנות התש"י (1950) המוקדמות, כאשר שימשתי מדריך בקיטנת 'בית יעקב' בפילדלפיה, שאותה ניהל חסיד חב"ד בשם הרב אהרן פופאק. כמה שנים מאוחר יותר, עמדתי בפני התלבטות - האם לקבל משרת הוראה בתכנית לימודי יהדות בשעות אחר הצהריים (המיועדת עבור ילדים יהודים הלומדים בבתי ספר הממלכתיים) המופעלת על ידי בית כנסת קונסרבטיבי או אורתודוקסי. היה זה הרב פופאק שהציע לי אז לפנות אל הרבי ולבקש את עצתו.

כתבתי לרבי, ותשובתו למכתבי הייתה מפתיעה ומרשימה ביותר. במקום ליעץ לי לבחור ללמוד בחוג לימודי היהדות מטעם בית הכנסת האורתודוקסי - שבכל מקרה היה מעסיק מורה שומר תורה ומצוות - אמר הרבי שאם בית הכנסת הקונסרבטיבי מוכן להעסיק אותי ולאפשר לי חופש פעולה בקביעת תכני הלימוד, אזי עלי לקבל את המשרה הזו. הרבי הוסיף ואמר שאזכה לראות תוצאות רבות ולרוות סיפוק רב מעבודתי עם התלמידים שם. נשמעתי לעצת הרבי, ובמשך כמעט חמישים שנה לימדתי בחוגי לימודי



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

"הוא מתכוון ל'ציציות' שלך!" הרבי התפעל מהידע שהיא גילתה, גם במצוות השייכות לבנים - ואחר כך פנה אליה ובחן אותה על פרשת השבוע.

אחרי שיצאנו, תוך כדי הליכה לכיוון הרכב, שאל אותי בני בן החמש, "מה היה האור הזה שהאיר מפניו של הרבי?" "לא היה שום אור", עניתי. "לא היה שום אור שהאיר מפניו של הרבי".

אך הוא התעקש, "כן נכון, היה אור. אני ראיתי אור זורח מפניו".

לעולם לא אשכח זאת. אף שאני לא יכולתי לראות זאת, ילד תמים וזך יכול היה להבחין בנהרת הקדושה שבוודאי הייתה נסוכה על פניו של הרבי.

מר אלחנן דבור עבד כמורה במערכת החינוך הממלכתית של פילדלפיה ובתכניות לימודי יהדות, במשך למעלה מחמישים שנה. הוא מתגורר כיום במונסי, ניו יורק, שם הוא רואיין בחודש מנחם אב תשע"ח (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ט (1959) — במכתב לזוג שביקשו להיוועץ בנוגע לבחירת מקום מגורים, כותב הרבי כי דעתו מאז ומקדם היא כי עדיף שלא לבזבז כסף רב כדי לדור דווקא בעיר או בשכונה מסוימת, בה המחירים יקרים יותר. אפילו כאשר ישנם האמצעים לכך, עדיף לנצל סכום זה לעניינים יותר נחוצים והכרחיים, בין בענייני הפרט ובין בענייני הכלל. א' באדר א'

< תשל"ה (1975) — בהתוועדות פתע שערך, הכריז הרבי כי בהמשך למבצע תורה' שהוכרז עליו לאחרונה - ובקשר עם חג הפורים הקרב ובא שאחד העניינים העיקריים בו הוא "ליהודים הייתה אורה" - "זו תורה" - החל מראש חודש אדר יימכרו כל ספרי הוצאת קה"ת בהנחה של עשרים וחמישה אחוזים. הרבי ציין כי ערך את ההתוועדות ביום חול בכוונה תחילה, כדי שיהיה אפשר להפיץ מיד את הידיעה הזו לכל רחבי העולם.² כ"ט בשבט

1 אגרות קודש, כרך יח, עמ' רא
2 שיחות קודש תשל"ה, כרך א, עמ' 417

התורה, "לא תשחית פאת זקנך". הרב גרונו הסביר לי שעד כה נמנע הרבי מלהורות לי על כך, מחשש שמא אאבד את משרתי. אך עכשיו, אחרי שכבר הייתה לי קביעות במערכת, הייתי בעמדה בטוחה יותר לקרוא תיגר כנגד קוד הלבוש.

אולם, לפני שאתחיל בגידול זקן, הורה לי הרבי לבקש ממישהו אחר לכתוב מכתב למפקח על בתי הספר, ולומר שהוא מעוניין לבוא לעבוד כמורה בפילדלפיה, אך מאחר שהוא מגדל זקן, הוא מבקש לדעת האם עובדה זו עלולה להוות עילה לפסול את מועמדותו למשרת הוראה. ביקשתי ממישהו שיכתוב מכתב כזה, ותשובתו של המפקח הייתה כי כל עוד המועמד להוראה עומד בכל שאר דרישות התפקיד, לא יהווה הזקן בעיה.

תשובה זו עודדה אותי, ולאורך חודשי הקיץ, בתקופת החופש הגדול במערכת החינוך, גידלתי זקן. כאשר הגעתי לפגוש את מנהל בית הספר שבו עבדתי, לא הייתה לו שום בעיה עם המראה החדש שלי. אך כאשר המפקחת האזורית ראתה אותי, היא דרשה ממני להסיר את הזקן, כמתחייב על פי קוד הלבוש. בתגובה לדרישתה, שלפתי את מכתבו של המפקח הראשי, ובכך נסתתמו טענותיה. למעשה, דאגתי להפיץ את המכתב הזה בכל מערכת החינוך במדינה, ומורים רבים החלו לגדל זקנים בעקבות כך. (אותו מפקח ראשי פוטר לבסוף ממשרתו, מאחר שלא פעל בהתאם לנהלים המקובלים לשנות את המדיניות הרשמית. אולם בפועל, קוד הלבוש שאסר על גידול זקן כבר התערער באופן בלתי הפיך.)

בשנת תש"ל (1970) הייתה לי עוד יחידות עם הרבי, והפעם הבאתי אתי את כל משפחתי - את אשתי, בתי בת השמונה, ואת ארבעת בניי, בגילאי שבע, חמש, שלוש ושנה.

אבי, בננו בן השלוש, היה די חסר מנוחה, ואני נזכר שאשתי נתנה לו לשחק עם צרור המפתחות שלה, כדי שיהיה לו משהו שיעסיק אותו. פתאום הוא השליך את צרור המפתחות לצד השני של החדר, מעל שולחנו של הרבי, ואשתי כמעט התעלפה מרוב בהלה. אך הרבי רק צחק ואמר, "מה את דואגת? ילדים הם ילדים".

במהלך אותה יחידות, בחן הרבי את הילדים על מה שלמדו בבית הספר, ושאל את בני בקשר לטלית קטן. הרבי השתמש בביטוי 'ארבע כנפות', שאותו בני לא הכיר, והוא התבלבל ולא ידע לענות. בתגובה נענתה בתי ואמרה לו,



בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org